

Som myrer i en myretue

Af Astrid Pedersen

Jeg sidder indenfor. Hver. Eneste. Dag. Der er selvfølgelig mange, der føler sig fanget, alene og ensomme. Der er også mange, der trives og er meget mere produktive i denne Corona-tid, som situationen så elegant bliver kaldt. Det er især de mennesker, som er afhængige af socialt samvær, der må anstrenge sig lige nu. Det hjælper heller ikke, at moder natur har velsignet os med det smukkeste vejr. Vi har på det sidste haft nogle af de varmeste dage i år, og jeg føler aldrig nogensinde, at himlen har været så blå, at fuglene har kvidret så meget, og at blomsterne har sprunget ud med sådan en pragt, som de gør i dette forår. Alt imens har Danmarks befolkning har været tvunget til at blive indenfor. Vi

må helst ikke samle os, men det har Danmark haft svært ved på det sidste. Jeg plejer ikke selv at have et enormt behov for at bevæge mig udenfor, når jeg kom hjem fra skole, for jeg plejer at opleve skøn natur på min gåtur igennem Bygholm park med mine venner. Men nu, hvor jeg teknisk set ikke burde bevæge mig udenfor, hvor der allerede befinder sig mange mennesker, stræber jeg efter at komme udenfor. Jeg bor i midtbyen, og jeg sidder ofte og kigger ud ad mit vindue. Folk fiser rundt, som myrer omkring en myretue. De fleste parker bliver hurtigt fyldt med picnictæpper, madpakker og stadigt vinterblege mennesker.

Herregud, jeg har selv mødtes med mine veninder. Vi mødtes og vraltede ned i parken, hvor vi blev mødt af både en skov af træer, men i den grad også en skov af mennesker.

Det er så svært for mange at blive indenfor. Mennesket er ikke skabt til at være alene, indenfor og fanget. Og de mennesker, der måske sagtens kan klare det, føler, at deres muligheder er blevet taget fra dem. Ligesom hvis nu man sagde til en person, som alligevel ikke spiste slik, at de ikke måtte få noget slik. Ville de så ikke få lyst til slikket? Eller hvis man havde tænkt sig at rydde op på

sit værelse, men at man så bliver bedt om at rydde op på sit værelse. Får man så mere lyst til at rydde, eller dropper man ideen helt bare i ren trods?

Jeg ser så tit folk, der poster på deres sociale medier, at de er sammen. Og jeg bliver næsten arrig, som jeg sidder her og skriver mine tanker ned. Jeg sidder i hvert fald inde med en følelse. Jeg ved ikke om følelsen, jeg sidder inde med, er en følelse af rationalitet, misundelse eller bare ren logik. For er det ikke åndssvagt, at der alligevel er så mange mennesker, der sidder udenfor på de samme udendørsområder som resten af byens befolkning? Eller er det imod menneskets instinkt at blive lukket inde og slet ikke måtte se sine venner?

Der er jo nogle familier, som bliver tvunget fra hinanden, fordi forældrene enten selv er særligt udsatte eller essentiel arbejdskraft. Og så kan almindelige mennesker, som er sunde og raske, ikke holde sig i skindet. Er det fair over for dem, som rent faktisk kan være i livsfare, at vi ikke kan lade være med at drikke vin med vores venner? Er det egentlig overhovedet så vigtigt at se vores venner, og hvorfor kan vi især ikke klare det, når vejret er godt? Det er som om solskinnet gør det meget tydeligt, at vi ikke må det, som vi plejer. Og så bliver hele Danmark stædige som små børn og gør det alligevel. Og det er også, fordi alle andre gør det, at folk retfærdiggør det i deres egen hjerne og selv gør det. Vi var gode i starten, men nu lakker det lidt mod enden. Burde vi ikke tænke mere på dem, som ikke har muligheden og være betænksomme?